

и същество с напрежение... Разбира се, тия мигновени мисли веднага угаснаха и на заранта нямаше и помен от тях.

Новият ден настъпи досущ като продължение на вчерашния. Сега мъглата бе вече закрепена и съвсем плътна. Лампите светеха от заранта, по дрехите оставаше незабележима мокрота, лицата на минаващите изплуваха насреща съвсем бледи, с огромни очи. Градът се бе изоставил окончателно на коварната лепкава пригръдка, примирен, едва ли не доволен от това неочаквано и тъмно отдаване.

Цялата сутрин тя остана в къщи. Какво можеше да се прави в такова време? След обяд излезе. Походи из огромния парк, мрачен, притаен, настръхнал, изпълнен с мълчалива закана. Стана ѝ неприятно и отново се мушна в потока на улиците. При един кръстопът, спирайки да пресече, глухо бучене на водопад стигна през уличната глъчка до слуха ѝ. Тя се огледа учудено. Жълтата влага, изпъстрена с разтопени светли петна, бе непроницаема. Но задаваният шум на голяма течаща вода бе твърде ясен. Какво беше това? Колко таинствено беше всичко наоколо! Тя пристъпи две-три крачки, съзря наблизо очър-